

ERICH KÄSTNER, TATJANA DOMA, ZIVNA DUNLAS REŽISERKA ZIVNA DUNLAS

POČETEK

informacije in rezervacije vstopnic * telefon 03 426 42 08 telefaks 03 426 42 20 e-pošta blagajna@slg-ce.si

sezona 2004/2005

Slovensko Ljudsko Gledališče Celje

Erich Kästner

Dvojčici
(Das doppelte Lottchen)

Prva slovenska uprizoritev

Prevajalki, avtorici priredbe besedila in dramatizacije
Režiserka
Dramaturginja
Scenografinja
Kostumografinja
Skladatelj
Koreografinja
Lektorica

Tatjana Doma in Ivana Džilas
Ivana Džilas
Tatjana Doma
Petra Veber
Jelena Proković
Boštjan Gombač
Uršula Teržan
Kim Komljanec

Barbara Vidovič
Tina Gorenjak
Tarek Rashid
Lučka Počkaj
Manca Ogorevc
Rastko Krošl
Barbara Medvešek / Tjaša Železnik

Premiera 13. novembra 2004

Vodja predstave **Zvezdana Štraki-Krofilč** Šepetalka **Breda Dekleva** Tonski mojster **Drago Radaković**
Lučni mojster **Rudolf Posinek** Rekviziter **Anton Cvahte** Dežurni tehnike **Marjan Turnšek**
Švilje **Zdenka Anderlič, Janja Sivka, Dragica Goršek, Marija Žibert** Frizerki **Maja Zavec, Marjana Sumrak**
Odrski mojster **Radovan Les** Garderoberki **Melita Trojar, Mojca Panič** Tehnični vodja **Miran Pilko**
Umetniški vodja **Tina Kosi**

Jelena Proković Kostumografinja Jelena Proković (1974) je študirala na Fakulteti za uporabne umetnosti in oblikovanje v Beogradu, na oddelku za kostumografijo in sodobno oblačenje pri profesorici Ljiljani Žegarac. V slovenskih gledališčih se je podpisala pod kostumografije naslednjih predstav: Disco pigs (Gledališče Glej, 2002), Šolski zvezek (E.P.I. center in SNG Drama Ljubljana, 2003), Gregorjevo čudežno zdravilo (Mestno gledališče Ptuj, 2003), Sto minut po motivih romana Bratje Karamazovi F. M. Dostojevskega (Festival Ljubljana, Pandur Theaters, 2003), Cafe Amoral po motivih igre Rajanje Arthurja

Schnitzlerja (Mestno gledališče Ptuj, 2004), WAR po spletnem projektu Olie Lialine (Cankarjev dom in E.P.I. center, 2004), Delirij v dvoje (Gledališče Glej, 2004) in kabaret Patty Diphusa, izpovedi porno dive (MGL in Društvo za organizacijo kulture Familija, 2004). Podpisala se je tudi pod likovno zasnovo lutk in kostumografijo pri lutkovnih predstavah Ko nihče ni imel kaj početi (Mini Teater, 2002) in Drugačen (Mini Teater in gledališče Jaz in ti, 2003).

Ivana Džilas Režiserka Ivana Džilas (1976) je diplomirala na Fakulteti za dramsko umetnost v Beogradu, na oddelku za gledališko in radijsko režijo pri profesorju Nikoli Jevtiću, na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani pa pri profesorju Dušanu Jovanoviću končuje magistrirj iz gledališke režije, in sicer na področju vizualnega gledališča. Že peto leto ustvarja v slovenskem gledališkem prostoru. Sprehaja se med različnimi žanri in tehnikami gledališča: od dramskega do lutkovnega, od eksperimentalnega do otroškega in nazaj. Vedno je v iskanju novih žanrov in izraznih sredstev: od adaptacij romana, prek filmov, do novih medijev. V slovenskih institucionalnih in neinstitucionalnih gledališčih se je podpisala pod režije naslednjih predstav: lutkovna predstava Ko nihče ni imel kaj početi (Mini Teater, 2002), Disco pigs (Gledališče Glej, 2002), Hodnik – koncertno branje besedila (Prešernovo gledališče Kranj, 2002), priredba romana Šolski zvezek (E.P.I. center in SNG Drama Ljubljana, 2003), Gregorjevo čudežno zdravilo (Mestno gledališče Ptuj, 2003),

Erich Kästner

Nemški pisatelj Erich Kästner (1899–1974) je eden najslavnejših nemških avtorjev 20. stoletja. Je avtor številnih mladinskih uspešnic. Čeprav se je uveljavil predvsem kot mladinski avtor, je bil z romani in poezijo priljubljen tudi pri odraslih. Pisal je tudi eseje in dramska besedila. Že od otroštva je bila njegova velika strast branje in prav svoji bralni strasti se lahko zahvali, da je postal uspešen in priljubljen pisatelj. Ob prebiranju mnogih pravljic in zgodb za otroke in mladino je spoznal, da si otroci želijo drugačnih pravljic – da si želijo zgodb, v katerih imajo otroci in odrasli enakovredno vlogo, še več, otroci v njegovih zgodbah postanejo pravi junaki, ki vplivajo na dogajanje okoli sebe.

Leta 1928, ko je bil že ugleden časnikar ter priznan pesnik in pisatelj, ki je slovel predvsem po svojih duhovitih satirah, je na prigovarjanje urednice neke založbe napisal mladinski roman Emil in detektivki in nemudoma postal eden najbolj znanih mladinskih avtorjev. Prvemu romanu so sledili še Pikica in Tonček (1931), 35. maj (1931), Leteča učilnica (1933), Živalska konferenca (1949), Dvojčici (1949) in mnogi drugi. Tudi ko je pisal za otroke in mladino, je ostajal politični avtor. V Kästnerjevih mladinskih zgodbah se zrcali njegov socialni optimizem, ki izhaja iz prepričanja, da lahko vsaka nova mlada generacija spremeni svet. V času nacizma je z drugimi nemškimi avtorji s humorjem in pacifističnimi ideali napadel Hitlerjev totalitarizem in zatiranje svobode. Bil je velik nasprotnik nacističnega režima v Nemčiji in zato so v času nacizma njegove knjige sežigali.

Leta 1960 je prejel nagrado Hans Christian Andersen za dosežke na področju mladinske literature. Leta 1961 je bil celo med kandidati za Nobelovo nagrado za književnost. V svojih zgodbah je otroke postavil v enakovreden položaj z odraslimi, še več, otroci so postali pravi junaki, ki znajo, želijo in zmorejo vplivati na dogodke okrog sebe.

lutkovna predstava Drugačen (Mini Teater in gledališče Jaz in ti, 2003), WAR, po spletnem projektu Olie Lialine (Cankarjev dom, E.P.I. center, 2004), Delirij v dvoje (Gledališče Glej, 2004) in kabaret Patty Diphusa, izpovedi porno dive (MGL in Društvo za organizacijo kulture Familija, 2004). Na Bienalu lutkovnega gledališča v Mariboru leta 2003 je predstava Ko nihče ni imel kaj početi prejela posebno nagrado za predstavo v celoti, na Pikinem festivalu leta 2003 pa je bila predstava Gregorjevo čudežno zdravilo izbrana za najboljšo predstavo.

foto: Sebastijan Hrnčič

Petra Veber Scenografinja Petra Veber (1971) je diplomirala na Fakulteti za arhitekturo v Ljubljani in podiplomski študij scenografije nadaljevala na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Od leta 1993 je kot scenografka sodelovala pri različnih predstavah doma in v tujini in svoje scenografije razstavljala na več razstavah (razstava scenografov Slovenije – Praški kvadrilenale, 1999, razstava scenografij na Borštnikovem srečanju 1998 in 2003). Poleg scenografije se ukvarja tudi z oblikovanjem celostnih podob, fotografijo, videom in oblikovanjem luči za predstave. Če omenimo le nekaj predstav zadnjih sezon: Elizabeth – scenografija in oblikovanje vizualne podobe (Mestno gledališče Ptuj, 1997), Nežnosti – scenografija (SNG Drama Ljubljana, 1997), Kaligula – scenografija (MGL, 1997), Ion – scenografija (E.P.I. center in Drama SNG Maribor, 1998), Roberto Zucco – scenografija, kostumografija in oblikovanje vizualne podobe (Sliven Theatre, Bolgarija, 1998), Zavratne igre – scenografija (MGL, 1999), Makbet – scenografija in oblikovanje vizualne podobe (Drama SNG Maribor, 1999), Juliette Justine – scenografija, video in oblikovanje vizualne podobe (E.P.I. center, 2000), SS »Sharpen your senses« – scenografija, kostumografija in oblikovanje luči (Gledališče Glej, 2000), Lorenzaccio – scenografija in oblikovanje luči (SNG Drama Ljubljana, 2000), Nevarno razmerje – scenografija, kostumografija, oblikovanje luči in oblikovanje vizualne podobe (E.P.I. center in Gledališče Glej, 2001), Amadeus – scenografija in oblikovanje luči (Drama SNG Maribor, 2001), 4.48 Psihoza – scenografija in oblikovanje luči (SNG Drama Ljubljana, 2002), Disco pigs – scenografija in oblikovanje luči (Gledališče Glej, 2002), Zgodba o O – scenografija, kostumografija, oblikovanje luči in oblikovanje vizualne podobe (E.P.I. center in Gledališče Glej, 2003), Šolski zvezek – scenografija in oblikovanje luči (SNG Drama Ljubljana, 2003), Gregorjevo čudežno zdravilo – scenografija in oblikovanje luči (Mestno gledališče Ptuj, 2003), Delirij v dvoje – scenografija, oblikovanje luči in vizualna podoba (Gledališče Glej, 2004). Januarja in februarja 2004 je kot gostujoča profesorica predavala na Ohio State University Department of Theatre and Film v ZDA.

Tatjana Doma

Dvojčici

Erich Kästner je zgodbo o dvojcih zasnoval že leta 1942 kot osnutek filmskega scenarija pod naslovom Velika skrivnost (Das große Geheimnis). Se isto leto je »moralist in satirik«, kot je imenoval sam sebe, napisal scenarij Lažnivi kljukec (Münchhausen), in sicer pod psevdonomom za UFA (Jubilee Film), saj je bil v času tretjega rajha zaradi nasprotovanja nacizmu uvrščen na črno listo v Nemčiji in v tujini.

Dvojčici (Das doppelte Lottchen) sta bili prvič posneti na filmski trak leta 1949 v režiji Josefa von Bakyja, ki je s Kästnerjem sodeloval tudi pri pisanju scenarija. Film ni bil le filmski debut dvojic lse in Jutte Gunter, ampak je v njem tudi Kästner prvič nastopil pred kamero.

Tako film kot tudi roman Dvojčici, ki ga je Kästner napisal takoj po filmskem scenariju, sta doživela neverjeten uspeh. Roman je bil še večkrat predelan v scenarij in posnet na filmski trak.

Ob branju zgodbe o nenavadni usodi dveh deklic je odraslo veliko generacij. Dve deklici, Lota in Luiza, prva živi samo z mamo, druga samo z očetom, nepričakovano odkrijeta veliko skrivnost, da sta sestri dvojčici in skujeta genialen načrt. Poleg obleke in frizur zamenjata tudi življenji – tista, ki je bila pri mami, odide k očetu, in obratno. To sproži številne nepričakovane in duhovite zaplete v življenju ločenih staršev, ki potrebujeta kar nekaj časa, da končno odkrijeta skrivnostno zamenjavo.

Dramatizacija Tatjane Doma in Ivane Džilas ostaja v osnovnih točkah dogajanja zvesta Kästnerjevemu romanu: dvojčici Luiza in Lota se srečata v poletnem taboru, ugotovita, da sta sestri dvojčici in se zamenjata.

Vendar ta dramatizacija mladinskega romana Dvojčici postavi pod drobnogled tudi starše, ki so zaradi prezaposlenosti, lastnih ambicij, nezrelosti ali nevednosti neodgovorni ter zapostavljajo in zanemarjajo svoje otroke. Ko Lota in Luiza v zamenjanih vlogah spoznata očeta in mamo, od velikih pričakovanj in iluzij ostane le malo. Ne oče ne mama nista slaba starša, oba imata svoja otroka rada in jima želita le najboljše, pa vendar jima vlogi očeta in mame ne gresta preveč dobro od rok. Zaradi nenehnih zahtev družbe biti najboljši in imeti uspešno kariero jima zmanjkujeta časa za otroka. Oče in mama sta pravzaprav žrtvi prehitrega življenjskega ritma in prevelikih zahtev družbe. Ne znajdeta se in nikakor ne najdeta ravnesvoja med uspešno kariero in uspešnim starševstvom.

Razkritje Lotine in Luizine zamenjave je za mamo in očeta velik šok, ob katerem se končno zavesta, da je življenje v dvoje precej lažje kot biti sam za vse, da je prišel čas, ko morata srečo Luize in Lote postaviti pred uspešno kariero.

foto: Saša Djuršić

Boštjan Gombač (1978) Glasba je njegovo življenje. Kot klarinetista, pevca ter izvajalca na irskih frulah, bodhranu, pojoči žagi, različnih zvočilih in igračah, ga vsako leto zasledimo na kar nekaj nosilcih zvoka – privablja ga vse, od etna do elektronske glasbe. Po triletnem oddihu nadaljuje študij na ljubljanski Akademiji za glasbo pri profesorju J. Kotarju. Vse več ljubezni pa posveča avtorskemu delu za gledališče. Ustvarja s skupinami Katalena, Bast, Olivia, String.si, Los hermanos muy simpáticos ...

Nova članica SLG Celje

Lučka Počkaj Dramska igralka Lučka Počkaj je diplomirala na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani. Od leta 1989 do 2003 je bila zaposlena v Slovenskem stalnem gledališču v Trstu. Ob tem je sodelovala še z nekaterimi italijanskimi in slovenskimi gledališči. Nastopila je v več kot šestdesetih gledaliških vlogah, izmed katerih velja še posebej omeniti naslednje: Glorija (Glorija, režiser J. Pipan, 1992), Varvara Mihajlovna (Češnjev vrt, režiser B. Kobal, 1992), Usta (Ne jaz in Poslednji trak, režiser M. Uršič, 1994), Nela (Halštat, režiser B. Kobal, 1994), Arevik (Il maresciallo Butterfly, režiser A. Calenda, 1996), Balerina, balerina (istoimenska monodrama, uprizorjena v slovenščini in italijanščini, režiser B. Završan, 1997), Maša (Tri sestre, režiser D. Mlakar, 1997), Angiolina (Senilita, režiser F. Macedonio, 1998), Hedda Gabler (Hedda Gabler, režiser B. Jablanovec, 1998), Beatrice (Sladke šibkosti žena, režiser D. Mlakar, 1999), Antonietta Tiberi (Poseben dan, režiser D. Mlakar, 2000), Rozala (Ta veseli dan ali Matiček se bo uožen, režiser V. Taufer, 2001), Lady H (How they drank and kept on drinking, režiserka J. de Rijke,

Dvojčici Luiza in Lota dasta s svojo zamenjavo staršema jasno vedeti, da sta samostojni mladi osebi, ki imata svoje mnenje in želje, in da ju bosta mama in oče pri svojih odločitvah morala upoštevati. Vedno aktualna tema odraščanja otrok ločenih staršev je v uprizoritvi Dvojčici predstavljena brez olepšavanja, vendar z mnogimi komičnimi situacijami, ki jih zamenjava dvojčic prinese. Z nakazanim srečnim koncem govori v prid dejstvu, da je mogoče z zrelimi in treznimi odločitvami staršev olajšati otroško trpljenje in otrokom kljub ločitvi omogočiti življenje z mamo in očetom.

Prvič v SLG Celje

foto: Sašo Lovšin

Uršula Teržan Plesalka, koreografinja in pedagoginja Uršula Teržan (1970) si je plesno izobrazbo pridobila na Srednji glasbeni in baletni šoli v Ljubljani (1989), na akademiji London Studio Centre v Londonu (1991), kjer je dokončala tudi magistrirj iz uprizoritvenih plesnih umetnosti na akademiji London Contemporary Dance School (1997). Kot plesalka je od leta 1987 nastopila v več kot tridesetih plesnih in gledaliških predstavah, projektih in performansih. Od leta 1991 je redna članica Plesnega teatra Ljubljana, kjer sodeluje kot plesalka, koreografinja in pedagoginja. Ustvarila je več plesnih in gibal-

nih predstav, sodelovala pri različnih gledaliških predstavah v slovenskih institucionalnih gledališčih, na modnih revijah in v performansih ter sodelovala s plesnim studiom Intakt. Od leta 1992 poučuje umetnost giba na ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, od leta 2000 poučuje sodobne plesne tehnike v plesnem studiu Intakt, vodila je več plesnih in koreografskih delavnic ter poučevala sodobni ples ter sodobni in klasični balet. V letih 1989–2002 se je dodatno izobraževala na raznih plesnih in plesno-gledaliških delavnicah pod vodstvom mednarodno priznanih plesnih pedagogov in plesalcev – koreografov doma in v tujini.

Nagrada

Tina Kosi in Tina Gorenjak

foto: Damjan Trbovc

Predstava Ronja, razbojniška hči, po besedilu Astrid Lindgren in Annine Enckell ter v režiji Tijane Zinajič je na Pikinem festivalu 2004 v Velenju prejela nagrado zlata pika za najbolj pikasto predstavo v celoti.